

گل خان نافکر، نثارا ہشون

کرے، ولد اہندن مس کے اخبار نا دفتر
بلوچستان نا و انشور و سیاسی چاہندر آتا

عبدالرازق ابا کی..... تاریخی ارتقاء ناغٹ آن اہم انگادورو و ہر اتم او داڑے بس تو یتیے پین سو گو فائکہ مفتگ ناسوب آن الاخبار ناما لک نداری ناراد اٹ زمانہ ۽ مسد دوراث ایلوکنہ آبندگی پام انابال انا بناءُ۔ لکنگ کن او دا جاگہ نا مخلوق و اوفتا نبی بخش زہری اخبار ۽ بند کرے۔ رکنگانے، اسہ دور ملکن آزمانہ دا شونداری نا عمل یورپ آن بناء مراجع سر پنڈ منگ کن او فتویولی عہیل ولے زوت پد غلام محمد شاہواني ملک، وخت اس که نیای و ساڑی کرے، وا دانا امام پاتنگ۔ ہندا لکنگ نا بناء کرے، داعمل جہی خلکت ”نوائے طلن“، نا پن اٹ اخبار سے نا رانا پن اٹ الیو زمانہ غاتے پن سوب عک دادور انا بناء گرو سن، جون اٹ هم جہانی و شعوری علم عدوئی لکنگ نا منظوري عہلک، دانا زموار یک ہم گل ملک۔ بندغ نا اولیکو دور ہم نسلکہ کاو

کل خان اصیر بلوچ راج انمازاج، کرج و
رست آتے جوان چاہسکه، ہندرا سوب عِکہ ادا
ل و میل آتیانبار بے سیو تی عِہم اسہ بھلو و میل
گوندا کہ، ہندرا ہبیت او دے وار وار سیبوت و
سنّت ناسخ تنگ آبیوس کرے

چکا۔ دن او علی خان صیبر اکاں بجا
کالت، ارنس، سرطامس مور، سروالٹر شونک ع ودفے۔ گل خان نصیر نا دور
مست شاعری نابناء کریں، ولے دا
ریلے، فلپ سڈنی، ہیکن و ٹھسپیز کون آ اسکان دا شونک ایب کیب انا قوم و
دورائی بلوچی زبان نا او لکوادبی انجمن
تمثیل نگار آک ودی مسر، فرانس الی زبان تون ہم کو پ تو منگ کتو، ولے ”بلوچی زبان عدیوان“ نا پن اسے
ران سرو، مانشین، رائیلس، اطالیہ الی او فتے سر منگ کن گیگ کریں۔ انجمن اس جوڑ کنگا، تو گل خان نصیر
رپاتنگ۔ دادورائی کشاری انقلاب
نذری نا او لکوادبی اسقدیم شونداری نا
رپاتنگ۔ دادورائی کشاری انقلاب
نذری نا کنڈ آکل آن بھلا دا ہم انگا
میکاولی، بندیلو، طاسو، پرتگال و ہیپانیہ و لے شونک یا وس تھوک آتا دا کچ بھاز
با تقاعدہ وڑاٹ ادب نا کنڈ آبیں، ولے
لی کیوس و سرہ بخنس نا پنک مونی بسر۔ مچٹ نکد، سیلہ غاتا کمکتی نا سوب آن
انجمن نا صدر چین مس۔ ہند انجمن نا
رغ بندغی نا کل آن بڑا نگا ہندوکل
الشیءے و ایب کیب، ہڑا دیہہ اٹ شن ہر بندغ شعوری علم دوئی لکنگ اسکان
کنڈ آن اونا او لکوادبی کتاب ”گل بانگ“
ن ھیقکو کھول، ہڑ تو م آتے خنا، اسے
رہنکنے داڑے علمی شعور تاریخی و اسلامی سر منگ کتو کہ، گل خان نصیر و اونا کمکتی
شیکن مس۔ ولدا اونا تاریخ نا کتاب
مڈ آ پیغمبر آک تسر کہ ج رافتہ عدا توں
ہڑ دوسر وڑاٹ نے اسکان ہموڑاٹ ہم ولی تے داخوشن بختی دوئی مس کہ ”تاریخ بلوچستان“ نا او لکوادبی شیکن
ہ راست تعلقداری اس اس، و علم
سر منگ کتو، ہڑا ان بن دغ یا بندغ او فک شعوری وڑاٹ علم دوئی لکنگ مس۔ گل خان نصیر صحافت آن پد
کن شعوری وڑاٹ گام بچ اس کنگ کریہ و ہمودور انا لیبو شعوری تحریک
کروں۔ بلوچ آتا ڈیہہ بلوچستان آن آتیان زہم ہر فاس تینا قوم و راج اکن
تھوک آدا بندغ راج انا دردوع است
بیدس اونا یب کیب انا چ آ ڈیہہ بنائی، ہروڑاٹ وخت تسر۔ گل خان نصیر ہرا
اٹ تھسا ہر پر آتیان قوم و راج انا ہیبت
لسفنگ پچ ع ہیب اس گونڈ گتو کہ
بے شون آ دور انا بندغ آتا ہے راج راج الی شعوری وڑاٹ خن ملا، اور راج ع کرے، ہرا کاما دروا و اکدار آتے بد
بیرآ تابنگ آن شعوری آکا ہو دا اسکہ
آن بھاز بھرے اسکان بیش تمنگ کتو۔ یعنی بلوچ آک ہروڑاٹ پد تھوک
لگا، اوکان پد گل خان نصیر نایمہ گان
ہ بندغ کائنات اٹ پر تجوو پٹ و
وخت اس کہ دار اشکی تینا جا گہ غا کہنا تسرہ۔ گڑا گل خان نصیر سیاست،
زیات زند زندان تیئی تدے۔ ہند
س کے، دا شعور کر کر آ دوسا خیر ڈیہہ شعور و شعوری گام بچ گتے تینے الی ادب و صحافت، کل پڑتیانیا زمواری
سوب ع کہ اونا ادبی، سیاسی و تاریخ آ
طا طون، سقراط و اس طو استافل فلکیہ علم ہندی لکنگ نا داسہ ہم وڑاٹ خنگاپ۔ تے پوروکنگ نا کوشست کرے۔ گل
کروک کاریک تو بر جا سلیم، ولے
وڑاٹ مون آبیں۔ ولے دعلم آک
ولے نے دا نیام اٹ قومی، راجی، خان نصیر شعوری شونداری نام توک اس
صحافتی ادارہ غاتوں اونا ہم گرچی برجا
کی بیٹھا گا۔ دن اسکے ملے، حوالہ اٹ گکھاں، ۱۹۰۹ء کے، بہت اسے، عکا اور سراج اکر، گے۔

سیاں وی خواہ ات راس پن دوی سیاں وی خواہ ات دادے ران ان سلئک تو۔
گل خان نصیر بلوچ راج نامزاج، گرج
کے ہندا فلفغاتے سبوجوز کرتا ہے۔ ہر افک خوک مٹنی ہے۔ سبی، بھاڑ جاگے
کے ڈیہے انا فکرو پام نا گڑتی ع کری، کسب و بھاڑ جاگے کندع کپر دماز
و ضرورت آتے جوان چاہسکے، ہندا
اث راہشونی یا کاشی ع کریکے، یا ایلو خان احمد یارخان اول 17 می صدی ٹی
سو ب ع کے او ایلوک ویل آتیبارے
سیوتو ع ہم اسہ بھلو ویل اس گونداک،
دنگی ع ہندا فلسختے بندو جوڑ کرسا اسہ شعوری ریاست اسے نابدو ع تھا، تو وادب آن چپ صحافت ع دا خ وخت
ما سے جوڑ کریں۔ وخت اس کدا اوکان پد برتا جنگ آک بلوچ ڈیہے تنگ کوت۔ میر گل خان نصیر تینا صحافتی
ناج تینگ آیوس کرے۔ اونا کم و ودہر
نہدا ہیت اودے واروار سیوتو وسنت
نہدا جیت اودے جوڑ کریں۔ وخت اس کا نہدا جیت پلوڑیا ناجت پت اٹ اختہ زندانا بنا ع ”نوائے بلوجتنان“ آن
رن مہب آتے ہم خاص انکا تپ مسر، دایام اٹ میر نوری نصیر خان کون بطور مدیر 1949ء آن کرے، و بھاڑ
ک تینا فائدہ و غزر اکن تینا وڑاٹ آرہشون نا لک اٹ ناٹیہ ع ووت و است انا ہب اٹ کاریم کرے، ہرام
ریم اٹ انگ کن اصل علم ع اودیم دنگ ہر قوم آک دوئی مسر، ہندن راج 1953ء اٹی ”نوائے طن“ نا بناء
راہ۔ وانا نتیجہ دامس کہ بندغ آتا ساہ
انارکھ اکن خان محابر خان آک ہم مس، تو میر گل خان نصیر اوڑے ہم
کس ع تپ اس شون ہلاہنا، و بندغ
تینی ندر کری۔ ولد اعلیٰ پڑ آگہ ہنگے تو بطور مدیر کاریم کرے۔ عبد اللہ جان
پین کیہی پن تون اوار نئے گل خان جمال الدینی اونا ککار مدیر نسکے۔ عبد اللہ
ری تا گواچی مرسا ہنا۔ و دا دور
نصیر نا پن استار آنبار جرگوک نظر جان جمال الدینی پاٹ کہ میر گل خان
ادے بندغ نا شونداری نا بیانی دور
ملک ہوندائی تا گواچی مس۔ ولدا ہندا بریک۔
صنعتی انقلاب آن پد ہرام ایلو شون جم و خوش خنگا کہ، اونا جوزہ غاٹے
میکیو دور ع تھاری تادر پاٹنگا۔ 15 می
بلوک آباد شاہست آتیبار انگلتان ہم خنگ آن اونا صحافت اٹ است
تینا صنعتی گڑا تاوا پاکر کن ہند پشاہنا، او خواہی تادرک لگا کے۔ او پاٹ کہ میر
نگ، و ساری علی شونداری نا بیاننا
تینا صنعتی دنگ ع ہندا خس تالان کنگ صاحب نا بھاڑ انگا است خواہی تا
ر پاٹنگ۔ دا دور ع نشاطہ ٹاہی، یعنی
کرے کے اوٹی دے اندر متوكہ، اونا سوب آن ”نوائے بلوجتنان“ بھاڑ
راہ زندہ و ووی متنگ نا پن

گانے۔ شاثا نانیہ اسہ ڈرائیور نے ہندادخیال اودے بوجچتانا آہنچکا۔ پن لٹا، و بھاڑ، بھواہمیت اس دوں انداز ہم نظر بریک۔ اول سرآن مریک۔ اوقات است جوزہ ولوله غان داد کے کہ میرگل خان نصیرتینا داظم اٹی شونی نا فرض ۽ پوروکیرہ ولے اوقات دلدرسکان داظم ”روم انگلیزی“ نا ہم پرمیریک۔ پدااگہ اوقات تعقداری بیہ تینا محبوب عتینا پداہنگ نادلاسہ تدیگ آن پدا سہ بھاڑ بھلوپچی اس بے مٹ عشہ پارہ اسے، ولے ای قلم و قرطاس تو مرے تو تینا لوز آتا گنڈ منگ اٹی اف بلکہ او بوج قوم ۽ دا ناسوچ و فکر آدا شاہی نابناع کیک۔ دا رپندر میریوہ کہ اونا داظم اٹی اسہ بھلو و پیوند اٹ تینا چکن آخیال آتے پانگ خواہ کہ کئنا جوزہ غاک تلاپ اٹی ہر بندغ خل خپک، بیہ بابو مری، نظری عکابیو اس ہم تجوک ۽۔ درشان کرسہ ہمت وجاغن ناسخ ۽ ہم داسکان ورناء کئے تینا کیزو بندنا داخہ عبدالرحمن کرد، نادر قمرانی، سلیم کرد، ظم اٹی اسکنڈ آن ”روم انویت“ تو ایتھے۔ گل خان 1973ء اٹی ”من در گرٹی اف ای گرٹی کیوہ تو تین سعید کرد، مبارک قاضی، مجید گوادری، یو کنڈ آن میرگل خان نصیر نا کابھو کایاں پدا کایاں“ ناسر حال اٹ ہراظم اٹ ڈیبہ دا ڈیبہ انا باقی تینکن گرٹی امیر الملک مینگل، ماما عبدالله جان لوک ۽، دا کابھو دادے کے ”ای بار بیوہ عنوشتہ کرے او بروک آنسل ۽ اسہ کیوہ۔ ہندرا خاطر آن او پانگ ”ای بمالدین، ڈاکٹر شاہ محمد مری، نوشین ابریو، گل خان نادانسیری آقو ۽ پوکن ۽ جوش ولوہ اسے تو درستی راستی بروہ پدا باریو“ کرفسہ کم ہمیتی نافی ۽ ہم کیک۔ ای نن گل خان نصیر ناداشاعری اونا کزیہ وحید زہیر، حاجی شاہ بیگ شیدا، حمید کم انا سرحال آن بروک آنسل اٹی دن سرپندر میریوہ کہ گل خان دا پانگ دے 6 دسمبر 1983ء آن پد ہرن تو عزیز آبادی، منتظر بلوچ، اقبال ناظر، سہ بھلو جوزہ اس ودی مریک۔ خواہ ای نمانیام اٹی پدا باریوہ اسہ وار داٹی دامخت ڈکوک نظر بریک کہ ای غنخواریات، حسن ناصر، یوسف عجب آتا تازنگی ٹی گل خان نصیر کون انگا پدا شعوری و راث نما را ہشوئی کیوہ۔ اگہ بنتگ کوٹ تو کنزا ندھ غاصوچ و فکر و محجن و کارتوں اور منہ پین بندغ آکتی تا ودی منگ نیک بختی نا شکون شاعری ادب ناسہ ہندن عش اسے مدام نمانیام اٹی مردو، ائی تینا چکن آخ غنخسہ بہت کیرہ۔ ای دامخانو شتے، انتے کہ قوم آتا حقی را ہشوئی نا ہر ای آفاقیت ناعصر زیارات آن زیات فکر اتو بروک آہر درد اٹی نما مون آ آتے خوانہ تو بجم کرسہ سوچوہ گل خان ض ۽ پوروکروک آبندغ آتیشی مریک دانا اسہ بندیا اسہ مرصع سے ٹی خنگلوٹ۔ ناقول نصیری سکے، اوہی پاریس: ”لوس و سادھی آن بیس راتکوئی نا کہنی مطلب و معنے غاک ہندی کنگ وخت وخت اس گل خان کون آ مژد“ ”من کایاں پدا کایاں“

خان نصیر مونی پاںک کہ ”بس..... یہ بولی تا جتائی نا سوب آن
براہوئی تے بلوچ آتیان جتا ۽ قوم اس ٹنگ اسے بھاڑ بھلو
ردیک اسے۔“ گل خان نصیر سنت و سیوت نا یہ است خواہی
کتوک، بلکن دانا پاش آن پاش تبلیغ ۽ کریکه، او ”تاریخ
بلوچستان“ عنوشتہ کنگ نا سوب آتے بیان کرسا پاںک کہ دانا
محنت داکس: ”بلوچ آتے اوفقا وادہ پیرہ غاتا سرفوشیانہ کارنا مہ
عاتیان درستی راستی کر فاساقو می سیبوت والیکی و سرفوشی نا ہندن ۽
ماحول اس جوڑ کنگے، ہر انی لشت کر سانوارناک تینا قوم وطن نا
آجوئی و سر بلندی کن اسہ جا گه رج مر سایچ ۽ قربانی اس تنگ آن
خلپس“ گل خان نصیر نا ہندجا جوزہ واونا ہندام موقف ایسا وادے
بلوچ قوم انا ہیر و جوڑ کریئے، و قوم انا پیر، ورن، خواندہ بے
خواندہ وزندانا ہر تپے غان تعقدار بندغ عتینا کنڈ آچکانے، ایزو
نصیر نا پن ۽ ہلسا ہر کس ناز کیک۔ دا ہموکڑدار ۽ ہرادے بلوچ
قوم یچ گھس است آن دنگ کپک۔ زندہ قوم ہموک پانگره،
ہرا فک تینا تاریخ ۽ است آخزہ، واونا جوان و ثبت انگا پہلو تیان
فاائدہ ہر فرہ۔ واونا منقی انگا پہلو تیا پاریز کیرہ، واوفیا پچنگ نا
پارت و کسر شوئی کیرہ۔ و ہموک ہرا فک یہ تاریخ ۽ داخاطر
آن است آخزہ کہ اوڑا یہ نا کنگ کیر، واونا منقی و ثبت پہلو
تے نظر انداز کیر، اوھیا یچ اس ہیل کپس، او فک ”مڑدہ پرست“
پانگره۔ گل خان نصیر کون آبندغ آک نا ہمو منیک ۽، ہرانا
آج بت ہم اریر، و لے شرودت دادے کمن او فتہ تینا حال یعنی
سائزی زمانہ نا رہشون جوڑ کین۔

گل خان نصیر، سنت و سیوت نا چیدہ

پنی آ مورخ و ملک الشعرا گل خان نصیر تینا کتاب ”تاریخ
بلوچستان“ اٹ ”غلط استدلال“ نا سر حوال اٹ نوشته کیک کہ
”بھاڑ آ غلط بین مورخ آک یہ بولی نا سوب آن براہوئی قبیله
۽ عالیو بلوچ قبیله غاتیان اسہ جتا ۽ قوم اس خیال کریئو، حالانکہ دا
پک ڻارشکی سے کہ یہ بولی نا اسی قومیت نا سوب جوڑ منگ
کپک۔ قوم اسے نازبان آ ہمو جا گہ ناما حول، و ار انیاڑی تیان
ہم بھلوزہم اس تک۔ دنکہ براہوئی پاروک آتا عہد حکومت الی
ہر اتم بھاڑ آ داعانی یا خالص بلوچی بولی پاروک آ قبیله غاک او فتا
باہوٹ مرسا دا قبیله ای او ار مسر، و براہوئی پاروک آ توں برام
کری، منه پشت آن پداو فک تینا لمبی بولی پشوتو یا بلوچی آن
اسلی نا بلدر مسر۔ و ہندابراہوئی بولی عتینا لمبی بولی آبنا پاریہ۔
دابد اسکان کا اصل براہوئی پاروک و پوسکن بروک براہوئی قبیله
غاتیئی یچ ۽ فرق اس کنگ متوكہ۔ ہندن میرچا کر خان رند ا توں
ہنسا ہر بلوچ قبیله غاک ملتان، ڈیرہ جات و دہلی نا ایب کیب
اٹ آباد مسر۔ او فک ایزو ہمود لیں انا بولی تے تینا لمبی بولی
سر پند مریہ و پارہ۔ بلوچی زبان آن او فک ہم ہندن نا بلدر ۽،
دنکہ ہمو جا گہ نا اصل ڈیرہ وال یا ہندوستانی اس مریک۔ بلوچ
آتا اسل سیم آ ہمو بلوچی و براہوئی پاروک آبندغ آ تے ہنگے
ہرا فک اسے یا ارالپشت آن سندھ الی ہنا ناؤ آباد مسنون، و ہمو ۽
برام کریئو، ایزو او فک تینا لمبی بولی ۽ است آن دریو“۔ گل

ن کا یاں پدا

سیاسی و ادبی منافقت عہدینا خوک آلا کہ، بلکہ قلم عسلہ ہے جو ذکر سے استھانی تپہ ناظم وزوراً کی نامون آمزاحت پاٹ و درشان کیک۔ بلوچستان ناٹیئے اختہ کینہ ہر انداخت عگل خان نصیر کرسہ ہے۔

ڈیہنابے مٹ آفرزندہ میر گل خان کون آمکوئیک نئے تنو۔ گل خان 14 مئی 1914ء خلق مینگل نوٹکے، نصیر، ہندن انگا بندغ آتیئی حساب نصیر نازند و بوادا نظر شاغن تو نئے دا میر جیب خان، میر لوگ خان شہید، ملکیک، ہر افتدہ قدرت بیرہ اسلامی معلومداری مریک کہ او تینا زندانا کم و نواب پوسف عزیز بگسی، عقفاً و نظامی، اس تفک ملنکن او فتا خشیت اٹی پین و د 30 سال کیزو بندنا مصیبت آتے آغا عبدالکریم، ملک فیض محمد یوسفی، کئی خاصیت والائی تے ہم اوڑدہ ہر فہر و سکے تدینیتے دابے مٹ آبندغ میر عبدالعزیز کرد، ملک سعید دہوار، کیک۔

جیل انداخت تا پد آن مون انگا زندان حیدر بخش جتوی، مولانا بھاشانی، جیبیں 14 مئی 1914ء نادے آغل مینگل تیئی ہم تینا خیال، سوچ و فکر عنخ تقنگ جا ل تارنج بلوچستان، مزماحتی، فکری و نوٹکے اٹی دی روک آمیر جیب خان کن ایتے، بلکہ دا حاليت اٹ اونا فکرنا رزمیہ شاعری، تحقیق، تاریخ نویسی، مینگل نا ٹھتمیکو اولیاد میر گل خان نصیر ”جو“ پین تیزی و ترندی اٹ وہانے۔ حیدر آباد، پچھ، ساہیوال، کوئنہ ناجیل و تینا چکن آجوزہ لائی و سیاسی درک ہندن لوز آتادرشم وڈیک فکری حسن انا حالات آک، بلوچی، برہوئی، اردو، تھکن آن بیدس ادبی و تاریخی دراٹ سانچھی تمسہ اسے پین زیبائی اسے اٹی فارسی و انگریزی بولی و زبانک، اسے بے مٹ ہستی اس سکے اوئے بدلتے۔ او تینا قوم و ڈیہہ انا سامراج تو سائز، وطن و وطن ناپا تی تو بیرہ تینا خاہوت کن فخرانا سوب جوڑ پسمندگی و احصال نامع عترندی اٹ مہر، انسان دوستی، آل ائٹیا بلوچ مس بلکن بلوچ قوم اناسرمایہ افتخار اس محوس کرسہ داعم دو دار عالم نامسٹ کانفرنس، بلوچ لیگ کراچی، سرداری و بلوچستان نا ملنکن آن پوکن اسکان نا جھٹکا

بورسہ۔ رجی ای ساف درشان ع۔
میر صاحب صحافت آن بناء کیک، پدا تینا شاعری والیو نوشت آتا مک اٹ آن منکری، اخبار البوچ، ریاست اونا فکری ارقاء و شاعری نابا عمریک۔ جیل اناس خنچ تاپ آن هم تینا قوم ان افکری بدري، قلی یکپ، استمان گل، قلات ادیب و شاعر تانکه نوشت ع درشان و سیاسی راه شونی نافرش عادا کرسے بنے اسٹیٹ بیشل پارٹی، نیپ، انجمن وطن، کپ تو بے تاغت مریک، ہند اسوب دا سبھ لخوا صیت اسے ہرا کہ اسے قوی مستونگ ٹون تعلقداری، ریاست و آن گل خان نصیر قلم دکاغذنا بے پیدا گی عراہ شون اسے ناکل آن بھلا غاصیت برطانوی راج اتو مون تنگ، عوامی ناوخت آخل تازی آپوغ آتنولکھ و ع، انتئے کہ او تینا بندغ آتیان جتائی و ادبی انجمن، وزارت تعلیم و جانجوڑی نا ہند اخل تے اراغا ایک و تینا نوشت مری آن پد ہم اوفا دڑ دعاء است آتا قلمدان، گودی گوہر ملک، 6 دسمبر 1983 خلعت نوشک نا قائم تھا، نا اس محوس کیک۔ آتے کاغذنا سینہ غاسوارک۔ بندغ اس اگہ مخت ناکڈا او لیکو گام

گل خان نصیر نے یہ اسے مبلغ اسے میر گل خان نصیر نا عمر اوٹو پیرہ 67 ادیرہ اس۔ داخل حوالہ گاک بے مٹا مقرر، اسے ادیب، اسے شاعر، اسے تاریخ سال و فاکرے، ادا زندانا 67 سال گل خان نا حوالہ گاک، داخل حوالہ گاک نوشتہ ک، اسے فکری، راجی و سیاسی کمپنی سد سال آتیان کمین ع۔ اتنے ادا خصیت ادا لائی، ادا راہشونی، ادا راہشون و اسے مرہ روک ع مفلکر اس کے کہ اوڑا بارہ افکری و سیاسی راہشون آ نوشت و اسلوب نوشت، ادا کمٹنٹ، بلکن ادا خصیت ای اسے دڑ مند دے ہستیک قوم آتیں صدی تیان پودو دی ادا قوم وطن و انسان دوستی، ادا انسان اسے نا خصیت آک ہم ادار مریرہ۔ ادا کمٹنٹ داڑ یہہ و داڑ یہہ انا پر خلوص آنٹی ناپاش انگا شاہدی کو۔ تسری ادا زندو بود، وزندان اہر بخش ای باقی تھون کسکے۔ ادا شمری و نثری 14 جون 1973ء نادے پویس کروک آ کاریم تیا یہہ اس نوشت اس نوشت آک بلوچ قوم انا اسے زرقوں ع حوالات کوئیٹی میر گل خان نصیر اس نظم آخا بلکن کمپنی کتاب آک نوشتہ متگی کیہ۔ ہر اڑے گل خان کون آ بلوچ تالانی نا اولکو فرض آتیشی شمار مریک۔ اٹ نوشتہ کرے، گل خان نا داعشی خوش پوش آگل خان نصیر "پڈ سیری" نا نوشت ع اگر کن پائی خلاط اٹ بہن تو جهد اٹی اختی ایلو "راہشون" آتیان دا اسے "رومانوی" ع شاعری اس خنگک، داظم اٹی مہر و محیت آن روایتی تلوغ آتیبا ہے پایان انگا نعمت آتے ہر کل وہم اسے ہندن ع کاریم اسے

